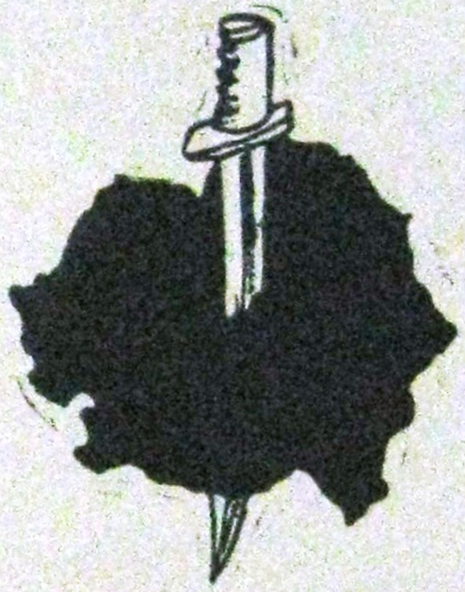
Însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Gheuca

№ 3. — IANUARIE 1952
BUENOS AIRES

insemnări N° 3 — IANUARIE 1952

La inceput de An

CURSUL desfăşurării evenimentelor internaţionale şi tendinţa, progresiv accentuată, printre personalităţile politice ale occidentului, de a-şi centra linia de conduită pe realităţile tangibile şi nu pe deziderate sentimentale, ne ingădue să privim cu oarecare optimism anul care incepe.

Nu credem că va fi decisiv, dar ne va apropia de momentul suprem al pornirei in lupta de eliberare şi va permite, sperăm, inceputul inchegării acelei vaste colaborări de forţe anticomuniste — condiţie primordială nu numai a unei victorii ci chiar a salvării civilizaţiei noastre.

Este totuşi paradoxal că in loc să se producă in primul rând o coeziune reală inauntrul colectivităţilor naţionale de exilaţi, divizate pe motive minore, armonizarea acestora va fi precedată de o aliniere internaţională a elementelor anticomuniste. Am fi tentaţi să adresăm românilor exilaţi un nou apel la unire. Experienţa ne-a învăţat insă că departe de angustia arestărilor comuniste, a foamei si a frigului şi mai ales printre "rezistenţii remuneraţi", incadraţi in asociaţii recrutate pe criterii tragi-comice, prevaleaza inca sectarismul pseudo-ideologic sau teama de a-şi impărţi "subvenţia" cu gloata.

Din partea noastră, in această privinţă, ei pot fi liniştiţi, nu li se cere dragostea cu sila şi mai puţin incă le vom cere noi graţia de a fi admişi in acest soi de Jockey-Club cu tricolor. Nu numai că nu avem obligatia unor retractări sau motive de a cere iertare, cum ne-ar pretinde, dar ne găsim pe poziţia de pe care noi vom putea ierta pe alţii.

Ne ştim tari.

Tari pe principiile pentru care am sângerat, a căror valabilitate este astăzi recunoscută de milioane de oameni şi ilustrată din nefericire prin suferinţa ţării, tari pe puterea noastră de sacrificiu, pe calitatea forţelor ce vom oferi in razboiul de eliberare, pe prestigiul câştigat printre străini şi pe tinereţea de care încă se bucură generaţia noastră.

Noi am avut un curaj care este privilegiul celor tari, acel al rectificărilor!

Credem insă că aşa cum intr'un regim democratic al unui stat liber, partidele nu se contopesc dar colaborează şi colaborează uneori chiar prin opozitia lor activă, prezentând contraproecte, amendamente, sugestii, denunţând erori şi abuzuri, in diaspora românească poate şi trebue să existe o colaborare care nu implica prealabila imbrăţişare sau identitatea de vederi.

Cei ce se consideră in serviciul ţării, vor trebui să o dovedească intr'un fel.

Anul 1952 va fi un an de muncă şi de pregătire. Pe noi nu ne sperie singurătatea, dar ne-am bucura să vedem dispărând "indiferentismul" şi "sectarismul", dovedindu-şi prezenţa activă toti cei care n'au uitat că sunt români.

"Insemnări".

"Generaţia noastră este o entitate fizică şi morală, cu patrimoniul său propriu de idei şi sentimente. Oamenii generaţiei noastre nu apar numai ca lichidatorii unui trecut: demiurgii lumii noi poartă intr'o mână târnăcopul şi'n cealaltă mistria de zidire a unei alte vieţi".

VASILE MARIN

(Crez de Generatie)

Semnificatia Majadahondei

LIN, întinzându-şi mâinile înspre camarazii care-l înconjurau în acea dimineaţă de iarnă grea, Corneliu Codreanu spuse că i-a sosit vestea săvârşirii unei mari şi cutremurătoare jertfe, apoi şi-a ridicat ochii la icoana Mântuitorului ce trona deasupra hărţii României prinsă în peretele sediului Mişcării Legionare şi strigă: "Cred în ceiace a văzut Moţa şi camaradul său Vasile Marin când s'au dus să moară în Spania!".

Acum sunt 15 ani, în Spania s'au întâlnit şi s'au bătut materialismul imperialist rusesc cu ideia de Stat romană şi ideia de rassă. Lupta cerea jertfe; jertfe izvorâte din dragoste pentru adevăr. Descifrând senzul acelei încleştări, ţara noastră — prin Legiune — a luat atitudine şi nu s'a dus acolo cu gând să experimenteze armament, nici cu discursuri şi nici cu declaraţii de ataşament sgomotos. Nu, căci în Spania catolică — datorită unei miopii de clasă şi de castă — se infiltrase comunismul destrămător.

Aşa cum în 1919 trupele române au trecut Tisa şi au salvat Ungaria din ghiarele comuniştilor lui Bela Kuhn, asigurându-ne astfel noua aşezare românească, în 1937 — continuând firul jertfelor de-atunci — Legiunea s'a aruncat în luptă. "Căci fără luptă vitează — scria Moţa — nici Arhanghelul Mihail n'a putut goli ceriul de oştile lui Lucifer, de oştile îngerilor răsculaţi". Aceasta a fost partea noastră în războiul din Spania: jertfa.

Din însăşi cetatea noastră am dat pietre de temelie zidirii lumii noui. Moţa a fost ctitor legionar şi înainte de-a muri a spus: "Aşa dar noi luptăm, noi cădem aici, pentru apărarea legii noastre strămoşeşti, pentru fericirea neamului românesc, pentru învierea lui prin lupta Legiunii, prin noua zidire pe care i-o aduce Căpitanul...", iar Vasile Marin, după ce s'a zidit pe sine în formă şi în spirit legionar, spunând: "Mi-aştept acum ziua cea mare: ziua omului din mine, pe care l'am înghesuit în fundul cavernei de carton a fostei mele existenţe, atâta amar de ani" a căzut cu faţa la duşmanul pe care îl învinsese în inima sa.

Auzindu-se că la Majadahonda s'a consumat şi esenţă românească, în ţara noastră s'a produs cea mai puternică explozie de dragoste şi de nădejde. Atunci, seismograf perfect, duhul cel neadormit al neamului românesc a înregistrat cutremurul ce urma să vină şi, incandescent, a ars o mentalitate periculos de comodă, a ieşit din pasul cu sinuozităţi de politică anacronică şi a intrat în cadenţa legilor scrise de degetul lui Dumnezeu în inimile bărbăteşti. Intuiţia neamului nostru, prin Mişcarea Legionară care s'a dăruit, a aruncat atunci un cap de pod sigur pe ţărmurile Spaniei ce se dovedeşte a fi astăzi singurul bastion european neminat de bolşevizm.

Din jertfa de acum 15 ani a crescut rezistenţa legionară dovedită în prigoanele înfruntate; în duhul acelei jertfe soldaţii noştrii s'au dus luptând până în Caucaz şi tot pe această verticală s'a plasat Mişcarea Legionară când a format guvernul dela Viena şi a constituit armata naţională, ultima armată care, pe Oder, a tras ultimul foc împotriva hoardelor comuniste.

Din această perspectivă luminată să fie privit neamul românesc, nu prin funinginea care ne-a întunecat ţara în toamna lui 1944. De pe aceste poziţii consolidate cu suflet şi sânge acum când neamul ne este cotropit de duşmanul combătut de Ion Moţa şi Vasile Marin, noi întindem mâna până şi celor care ne-au lovit şi-i rugăm să ne ajute ca să putem uita, căci ora de acum nu mai permite nici ura şi nici vrajba. Şi la fel, tot de pe aceste poziţii clarificate, noi oferim mâna aliaţilor de mâine, rugându-i să ne-o strângă simţind frăţeşte şi nu negustoreşte, pentruca începând de astăzi, odată cu Ion Moţa şi Vasile Marin, şi pe cei cari luptă şi cad în Corea şi pe toate celelalte fronturi anti-comuniste, senini, noi să-i putem striga: Prezent!

Toader IORAŞ

IN CEASUL AL SASELEA

TRAIM din plin fenomenul invrăjbirii sociale si a lipsei de echilibru, atât pe plan mondial, cât şi in sânul diferitelor comunităţi şi asezări omeneşti.

Nu socotim acest fapt drept un semnal de alarmă şi nici ca un pericol de prăbuşire a civilizaţiei moderne, ci il considerăm ca o stare naturală a omenirei de la primele ei inceputuri de organizare. Dealungul vremurilor oamenii s'au asuprit, s'au exploatat, si au dus neincetat lupte de exterminare unii impotriva altora.

Naţiunile continuă să fie impărţite şi invrăjbite pe o mulţime de probleme teritoriale, politice si economice. Dictaturile s'au extins la o mai mare suprafaţă si au cuprins un număr sporit de victime. Exploatarea omului de către om continuă. Carta Atlanicului şi Declaratia Drepturilor Omului au ramas dorinţi neimplinite. Lumea este impărţită pe două ideologii, — comunism şi capitalism —, cari deşi pretind ca luptă pentru mai binele omului, — tind la asuprirea lui.

Pesimiştii pretind că trăim in ceasul al douazeci şi cincilea, ceasul prăbuşirei civilizaţiei in haos.

Adevărul este că, in drumul omenirei, intrăm deabia in ceasul al şaselea, ceasul deşteptării la viaţă.

Omenirea nu a ieşit incă din noaptea inceputului. Continuă să trăiască şi să acţioneze sub impulsul instinctelor primare. Din chiar primele inceputuri de organizare socială s'au ridicat cei mai tari, cei mai inzestraţi de la natură şi prin orânduiri inventate si impuse, au exploatat persoana şi bunurile altora, mergând până a dispune după bunul plac de viaţa si libertatea semenilor.

Dealungul câtorva milenii, pe cari istoricii le impart in diferite epoci de "civilizaţie", sclavia s'a impus ca o instituţie recunoscută si reglementată prin legi. Omul a fost biciuit, vândut, exploatat sau ucis de către semenul său sub ocrotirea legilor.

Chiar de la inceputul convieţuirii sociale s'a format clasa privilegiaţilor şi a oropsiţilor, iar drept rezultat: ura şi, mai târziu, lupta pentru restabilirea echilibrului.

Acum aproape două mii de ani Fiul Omului a fixat in creştinism calea care ar putea duce la o trăire armonică a oamenilor pe pământ. A arătat că toţi suntem fraţi, că avem origină, destin, drepturi si datorii comune, condamnând in mod absolut şi cu o asprime neintâlnită in altă parte, asuprirea omului de către om.

Cuvântul si doctrina Lui au fost dinamită aşezată la fundamentul societăţii corupte de atunci, sfărâmând in pulbere un sistem şi un regim bazat pe egoism, pe forţă şi pe minciună.

Pe ruinele civilizaţiei păgâne nu s'a putut insă construi lumea predicată de creştinism, deoarece oamenii, aşa dupa cum au răstignit pe Christos, i-au interpretat greşit invăţăturile. Răul s'a atenuat, s'a ascuns sub alte forme mai puţin strigătoare, dar a rămas.

Către sfârşitul secolului al 18-lea o revoluţie sângeroasă, dictată de raţiune, a incercat sa stârpească răul, aruncând in lume faimoasa formulă: **Libertate, Egalitate, Fraternitate.** Din această revoluţie s'au născut două forme sociale noi: ca sistem economic, liberalismul; ca sistem de guvernare, democraţia parlamentară.

Din aceiaş noapte s'au ivit aceiaşi oameni cari, dând un conţinut fals formulei, au impiedecat zorile dimineţei.

Prin libertate s'a inţeles libertatea de a acumula toate bogăţiile pământului, libertatea de a exploata mizeria semenului, libertatea de a se sinucide sau de a muri de foame.

Egalitatea, confruntată pe teren cu realitatea inegalităţilor naturale, s'a convertit dela inceput intr'o noţiune vagă, lipsită de conţinut.

Cât despre fraternitate, a fost interpretată in senzul cărdăşiei masonice sau al carităţii faţă de nenorociţi, dar niciodată în senzul ei autentic.

Prin pervertirea sensului intim a insăşi principiilor de bază, — libertatea, egalitatea, fraternitatea — noului regim ieşit din această revoluţie i s'ar fi potrivit mai bine numele de "mincinocraţie" decât acela de democraţie sau liberalism.

Reluând firul ce se rătăcise — al Fiului Omului —, cuprinsi de dragoste şi de adevăratul simţământ de fraternitate pentru semenul lor, de mai bine de douăzeci de ani, legionarii au aruncat şi ei dinamita impotriva celor două ideologii cari işi dispută asuprirea omului, —impotriva tiraniei comuniste si im-

potriva minciunocrației, formulă sub care se ascunde un alt sistem de asuprire, cu procedeie mai blânde, m a i rafinate, dar cari duc la acelaș rezultat, — la nefericirea vieții pe pământ.

Sub semnul **solidarității umane**, sub semnul răsăritului soarelui, Corneliu Codreanu a fixat ca punct de plecare ridicarea omului si a anunțat inceputul unor zori noi pentru viața neamului romanesc și a omenirei.

In acelaș timp, spontan și independent, au apărut in diferite puncte ale globului, - oameni, - mișcări, - ideologii, - cari mergeau spre aceiași țintă, distrugerea comunismului si a minciunoujrației.

Indiferent de tunurile, de tancurile, de avioanele, de bombele atomice si de forțele economice cari stau in spatele celor două ideologii — si indiferent de succesele trecătoare de pe câmpurile de luptă, ele se vor prăbușii pentru că aparțin intunerecului, — pentru că a sosit ceasul al șeaselea când se crapă de ziuă, când se inchide ciclul istoric al asupritorilor.

Omul, ridicând-se la nivelul asupritorului său ii intinde mâna si il așează, alături de el, pentru ca prin iubire, cooperare si solidaritate umană, să contribuie la producție si la ridicarea nivelului de viață, a semenilor săi. Acesta este **sensul adevăratei democrații.**

Două drumuri rămân deschise asupritorilor. Drumul nou, spre adevăr, spre dreptate, spre inima si trupul chinuit al semenului său pe care l-a mințit și exploatat, drumul care duce la solidaritatea umană si la Dumnezeu. Le mai rămâne și drumul intoarcerei inapoi in noaptea istoriei, rămânând ca strigoii la pândă pentru a mai sări odată să stoarcă vlaga, viața, fericirea și libertatea semenilor săi.

Alegând al doilea drum, ei vor rămâne ingropați in noaptea omenirei, - deoarece lumea visată de ei nu se va mai intoarce niciodată.

Vor dispare pentru totdeauna speculatorii, explotatorii si parazitii cari trăiesc din productia celor ce d u c viață de mizerie.

Cu durere constatăm că mulți din cei ce s'au auto ales și se pretind conducători și fruntași ai emigrației românești au apucat pe drumul al doilea. Trăind din belșug, trăind viață de paraziți din fondurile din Elvetia sau din cine știe ce alte fonduri si subvenții, se fac profeții vremurilor apuse. Invrăjbiți intre ei, caută să invrăjbească și pe compatrioții lor. In sufletul lor nu se găsește loc pentru dragoste sau pentru sentimentul de solidaritate fața de zecile de mii de emigranți românt aflați in mizerie.

De aceia îi, vom lăsa să rămână strigoi in noapte, iar noi ne vom duce mai departe spre lumină, spre adevăr, spre Dumnezeu, spre adevărata viață a omenirei care abia acum incepe, spre o lume mai bună care va face mai frumoasă viața pe pământ, care va fi izvor de progres si de realizări nebănuite incă.

Emil Popa.

24 IANUARIE 1859

Acum o sută de ani se agitau la Paris un grup de tineri români, foarte asemănători cu strănepoții care — peste un veac și peste continente — aveau să-i urmeze in exil. Ca și cei de azi, strămosii nostri intru pribegie incercau (și reușeau) să capteze pentru țara lor simpatia străinătății. Erau și ei impărțiti in facțiuni, și se certau in jurul unui fond.

Insă, spre deosebire de urmași, marii nostri strămoși nu descoperiseră incă tehnica modernă a debarasării de adversar. N'aveau nici un 23 August de care să se cramponeze, nici un factor constitutional pe care să-l monopilizeze. Nici nu inventaseră m e t o d u l delatării, așa de practic si de expeditiv. Iată de ce, până la urmă, au fost siliți să se unească. Si unindu-se, să reusască.

Unirea Principatelor Române, acest act din care a germinat apoi, in etape succesive de firească desvoltare, România, a fost opera, aproape exclusivă, a unui grup de tineri, dotați de calități si incărcați de păcate ca și noi. Tineri insă care, punând interesele Țării mai presus de micile lor interese de clan (care existau și erau pasionat antagonice), au salvat patria.

Cu ocazia aniversării lui 24 Ianuarie se va vorbi — in biserici, la comitete, pe la ligi — de insemnătatea istorică a Unirii. Nu ar fi deplasat să se mentioneze, in treacăt, și semnificarea simbolică a acelui act. Și să se tragă invățătura ce-o comportă, cu imediate aplicări in actualul exil.

Cuvântul Prietenilor

TENGO FE EN RUMANIA

El Conde de Casa Rojas, embajador de España en Rio de Janeiro, ha sido ministro de España en Rumania durante los años de guerra. Gran amigo de nuestra patria, donde ha d e j a d o amistades firmes y recuerdos inolvidables, n o s honra con su colaboración.

PARA los que tuvimos la ventura de conocer una Rumania cási con sú propia fisonomía, allá por el año de 1940, y hoy la recordamos con anoranza en este humanisimo y pródigo Brasil, es significativa coincidencia la del empleo en rumano y en portugués, de la palabra "dor".

El "dor" de aquellas gentes y de aquellas tierras, según la valoración rumana del vocablo, es nostalgia, saudades, pesarosa recordación. El "dor" en tierras de habla portuguesa, es simplemente dolor. Y así tiene que ser el "dor", rumano de Rumania, un dolor. Un dolor que no nos postre en la apatía, un dolor estimulante, que nos mueva a colaborar con los rumanos en el exilo en su inquieto afán de recuperar el alma y el cuerpo de su patria.

El gobierno español no f u é indiferente nunca a la pena del projimo. El que en busca de libertad se expatria, puesto su pensamiento en trabajar desde fuera por una libertad más importante, la de su país; al llegar a tierras extrañas, con su rico bagaje de recuerdos y de propósitos, y su exiguo de ropas y caudales, se ve forzado a afrontar el hambre, el frío y el desamparo. Hay, sin embargo, una miseria más negra que la puramente física: la miseria de amistades y afectos, la de gentes con quienes relacionarse, la del espíritu cultivado que tiene que ceder el paso al músculo y al trajinar de uno a otro lado, en busca de un ganapan. Por caridad, se dá una limosna de alimento, de vestido o de dinero. Muchos halagan su venidad de bondadosos, haciendo bien material al prójimo. Pero el prójimo tiene también un alma sensible y un cerebro ávido de perfeccionamiento, a los que el pan de trigo no alimenta. Pensando en estos desheredados, famélicos de espiritualidad, España creó y mantiene una ejemplar institución, que bautizó con el nombre de su Santo Patrón: Santiago el Mayor. Bajo su advocación, comenzamos y coronamos los españoles nuestra guerra de reconquista contra la morisma, que duró siete siglos. España, cargada de glorias y de sufrimientos, encuentra siempre en su archivo histórico, antecedentes que como lección y ejemplo, pueden servir a otros pueblos hermanos a los que desea ayudar. España dá un sentido católico a todas sus empresas de proyección exterior.

El Colégio de Santiago el Mayor, que funciona en Madrid, cobija espiritual y materialmente, a unos 300 estudiantes universitarios, de países esclavizados por Rusia. Allí come, duerme, se instruye y se solaza, una mocedad heterogénea de rumanos, checos, húngaros, polacos, lituanos, estonianos, etc., que gracias a los desvelos del general Franco, acabarán, en Centros docentes españoles, sus carreras de abogado, médico, ingeniero, farmacéutico etcetera. Un plantel de muchachos que aprenden en libros de texto españoles, que utilizan el idioma español como medio de expresión, y sobre todo, que se reconcilian con la vida ingrata y con la humanidad, de ordinario egoista, al ver que también hay hombres atormentados por las desgracias de sus semejantes.

Particularmente, me siento ligado por muchos vínculos con Rumania. Allí pasé 3 años felices de mi vida. Conocí a sus gentes y me cautivaron. Allí casaron c o n rumanos mis hijas. Uno de mis yernos, por la gloria de Rumania, en acto de servicio, sacrificó su vida. En Rumania quedó gran parte de mi menaje (cuadros, muebles, objetos dé arte), porque allí lo dejé, con propósito firme de volver algún día. "Tengo fé en Rumania", que tiene experiencia de las duras pruebas que se vencen con tesón y perseverancia. Los pueblos latinos, en su primer Congreso, la acogieron como hermana. Su voz se oye. Precisa solo que se escuche y que sea atendida. Así lo desea de corazón.

El Conde de Casa Rojas.

DEMOCRATIA si NOI (II.)

CHESTIUNE de VOCABULAR

CATIVA corespondenţi ne persisifiează pentru neodemocratismul nostru, "subit".

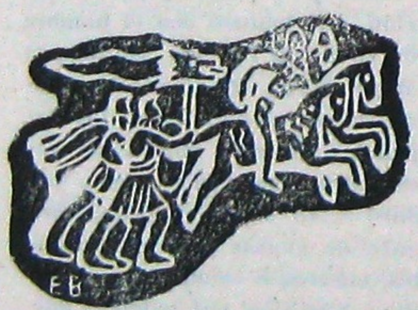
Alţii se indignează de dezinvoltura cu care nu numai că manifestăm ACUM sentimente democratice, dar impingem impertinenţa a le revendica şi pentru trecutul legionar.

Suntem in măsură să-i liniştim şi pe unii şi pe ceilalţi. Discuţia angajată in jurul democraţiei la "Insemnări" nu tinteşte in nici un fel la o "punere pe rol" a procesului legionar in faţa instantelor Democratiei occidentale, nici nu vizează a menaja Legiunii — impingând-o prin furcile caudine a unui mea culpa murmurat pentru circumstanţă — o reintrare in arena politicii oficiale, celei care deschide drumul accesului la Comitete: Sau, mai ştii? Chiar la distribuirea de fonduri "fri-iuropene".

Competitorii nostri pot să-şi continue liniştiti somnul si nestânjeniti digestiile. Strădania noastră, a celor dela "Insemnări", este — in scopurile ei imediate — de ordin intern. Nu năzuim deci a-i scoate pe ei din şea, ci urmărim numai a lămuri o seamă de probleme ce s'au deschis in cursul timpului.

In România inceputurilor legionare existau o seamă de partide politice, coafate — c u m spun franţujii — de o vietate supremă si intangibilă: Constituţia. Partidele toate şi Constitutia intreagă se reclamau dela mitul nediscutat al secolului: democraţia.

Legionarii, deschizând ochii in România si judecând lumea după realităţile si vocabularul românesc, au reţinut din realitătile ce li se propuneau (uneori destul de violent) spre observaţie, că democraţie era numai aceia propusă si exemplificată de "trăirea" politică românească. Şi nu o găseau entuziasmantă! Mai mult: inainte de a o descoperi, ca pe o impostură grosolană si o farsă, si-au dat seama că era primejdioasă. Primejdioasă pentru destinele prezente ale neamului, mortală pentru soarta lui viitoare. Si au spus-o, cu candoarea lor juvenilă, făţiş şi răspicat. Şi anume au grăit asa: dacă mizeria asta de regim in virtutea căruia se selectează "elita" cea mai abjectă, in virtutea căreia se instrăinează definitiv bunurile Tării, in virtutea căreia se pune in primejdie de moarte componenţa, mai m u l t, insăşi persistenţa demografică a neamului, este democratie, atunci noi, acesti tineri neexperimentati, suntem antidemocrati.

Au trecut anii. Am imbătrânit. Unii dintre noi au prins, pe ici pe colo, să cărunţească. Altii au umblat pela Universităţi. (Nu numai cele dela Miercurea Ciucului, Aiud, Buchenwald). Mai toti cei care am scăpat teferi peste frontiere, trăim in mediul — nou pentru noi — al Occidentului. Si iată că ţăranii Danubiului, lăsându-ne cuşmile şi opincile acasă, am facut, in lumea asta nouă si liberă, o mare descoperire.

Ca şi tinerii seminaristi trimişi pela 1700 la carte, la Roma, şi buimăciţi de a găsi in textele Breviarului cotidian o seamă de cuvinte de-ale lor, tărănesti, aidoma aşa cum le grăiau ei pe malurile Mureşului, tot aşa şi noi am fost surprinşi să găsim nu numai in "aşezările cetăţenesti" adunate de Aristot sau in anterioarele dialoguri ale taletorului de piatră Socrate, ci şi in trăirea politică de fiecare zi a contemporanilor nostri occidentali aplicate o seamă din regulile pe care noi, cu trudă, le degajaserăm şi impuseserăm vieţii noastre legionare.

Si nu cu puţină surprindere am aflat că ansamblul acestor reguli — de libertate intelept dar uman ingrădită, de demnitate tuturor recunoscută — purta exact numele ce-l avea, la noi in Tara, regimul ce-i nega insăşi fundamentele: democraţie.

Dilemă! Ce trebuia să facem? continuăm a ne conserva ostilitatea pentru o aşezare, numai pentrucă purta un nume compromis, sau să ne inclinăm in faţa evidenţei si să reabilităm şi numele, dat fiind că este subintins de o realitate pe care de mult o acceptaserăm, cel puţin in incinta noastră legionară?

Unii, subjugati de magia verbului, au ramăs mai departe "antidemocrati". Evident, in sensul românesc al cuvântului: adică adversari ai regimului de coruptie si incurie ce se numea, intre Nistru si Tisa, "democraţie".

Alţii, m a i puţin speriaţi de fetişisme, s'au resemnat a-şi reforma vocabularul adolescenţei, recunoscând nu că realităţile l-au depăşit, dar că fusese, chiar la origină, falsificat de falsa aplicatiune ce, in mod curent, se da in România noţiunilor importate numai in forma, nu şi in fondul lor.

Acestei a doua categorii apartinem cei dela "Insemnări". Ne desparte deci de unii naţionalişti, mânuitori ai vechii terminologii, o chestiune de lexic. Cum tot de lexic ni se pare a fi "abisul" ce ne separa de tineretul partidelor, neinsemnat ca număr, dar interesant — si destul de apropiat de noi — ca spirit.

Ştim că anumiti camarazi de generatie, nelegionari — absenţi ani de-arândul din concertul tineretului — au inceput să ridice un glas firav incă, dar autorizat, şi-de bună credinţă.

Pe de-asupra lor si nu intodeauna la unison, se ridică alte voci, umane si inţelegătoare, din generaţia ce ne-a precedat si pe care ani de opacitate (comună şi lor si nouă) ne-au invăţat să-i considerăm ca pe duşmanii noştri fireşti şi ireductibili.

Nu ne este interzis să nădăjduim că o discuţie deschisă, sinceră, exhaustivă, intre ei şi noi, va putea contribui la rotunjirea asperităţilor şi la micsorarea distanţelor ce ne separă. Aceasta cu atât mai mult cu cât niciodată presiunea externă nu a fost mai neechivocă, m a i urgentă, mai aprigă.

Dacă nu in infrăţirea noastră, cel puţin in dezarmarea perimatelor si fratricidelor duşmănii interne, trebuie să căutăm drumul salvării noastre ca neam.

Imensitatea primejdiei, imensitatea suferintelor unui popor intreg, să ne indemne, cel puţin acum, a nu ne mai impiedica de vechi adversităţi, pe care timpul le-a estompat la simple distincţii de vocabular.

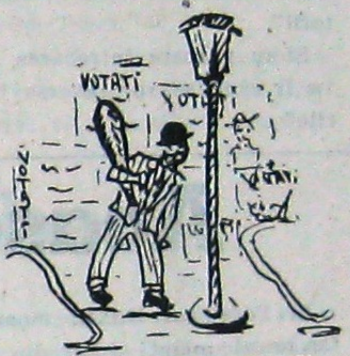
Cei care s'au afirmat din totdeauna democraţi, fără să prea fie, ca şi cei ce au fost democraţi, fără să se afirme, nu ar fi bine să puie surdină diapazoanelor respective, şi să deschidă in sfârşit ochii mari asupra singurei probleme, asupra unicei primejdii: aceia care ne-a venit dela Răsărit si pe care la Răsărit trebuie s'o aruncăm?

LUCIAN FURDUI

Curiozitàti democratice

Nu vă speriaţi!

Deşi vorbim de fapte din anul trecut, nu ne referim la abdicarea regelui Leopold al Belgiei, după ce obţinuse majoritate de voturi, nici la farsa din Bolivia, unde doctorul Paz Extensoro, după o lungă opozitie, câştiga in alegeri preşidenţia republicei, dar n'o primea pentrucă un grup de militari supuşi marilor companii miniere preluau guvernul "ca să salveze democraţia"! Nu!

Dăm date statistice din Franţa — şi mărturisim că, subiectiv, ne bucură că ingeniozitatea unei legi electorale a s a l v a t Franta de un guvern comunist. Nu este mai putin adevărat insă că cifrele ultimelor alegeri franceze pot buimăci pe un democrat "literal".

Iată deci, pentru ultimele alegeri din Franta, numarul de voturi obţinute şi numărul de deputaţi c e corespund fiecărui partid:

Partide	Voturi	Deputaţi
Comunişti	1.062.360	42
MRP	306.980	57
RPF	612.698	97
SFIO	698.474	159
RGR	526.341	161
Moderaţi	563.963	160

Cam aşa se manifestă voinţa "boborului" pe malurile Senei. Pe ale Dâmboviţei e mai puţin complicat: guvernul obtine 101 la sută.

V. Tepeş.

PERSONALITATI DISPARUTE

Au murit in anul 1951: Maresalul Mannerheim, André Gide, Ali Razmara, prim ministrul Iranului, Ernest Bevin, generalul C a r m o n a, regele Abdallah al Transjordaniei, maresalul Pétain, fostul Kronprinz, Amiralul Forest Sherman.

pământul țării noastre geme...

"Vagabonzii".

Toata lumea știe că majorității liberilor profesioniști burghezi. multora din moșierii expropriati, militarilor si funcționarilor depurați, li se interzice accesul in "câmpul Muncii" adică dreptul de a lucra in orice domeniu.

Pe de altă parte patrulele de milițieni fac vânătoarea tuturor celor ce nu pot justifica prestarea vreunei munci. considerându-i "vagabonzi". Aceștia sunt arestați și după câteva zile repartizați la munca forțată de la canalul Dunăre-Marea Neagră sau dela diferite centrale hidroelectrice pe care statul comunist le construeste cu brațe de lucru neplătite.

Bănuim că toți nouii "vagabonzi" binecuvântează pe cei ce i-au liberat.

Progresismul in fermele Statului.

Guvernul R.P.R. este nemulțumit de randamentul d a t de kolhozurile-ferme de stat pe care le-ar fi vrut model. "Scânteia" cenzurează neindeplinirea programelor impuse acestor ferme iar autoritătile, in pur spirit libertar. au dispus arestarea unui număr de ingineri agronomi socotiti țapi ispășitori pentru deficitele inregistrate.

A vorbit Vasile Luka.

Tovarășul Vasile Luka, ministrul Finanțelor a presidat delegatia R.P.R.-ului care a participat la festivitățile dela Berlin cu ocazia celei de a dova aniversări a infințării Republicei Populare Germane.

Pronunțând un discurs "istoric", și-a manifestat admirația pentru populația Germaniei occidentale care după părerea sa rezistă cu vitejie invazorului imperialist.

Modernismul unde se poate.

Construindu-se la Ploești o noua pușcărie destinată in special criminalilor politici și celor vinovați de sabotaj economic, guvernanții au inzestrat-o după modelul sovietic cu celule special construițe pentru "interogatorii".

Si-au pusoare intrebarea cum va fi când se vor inversa rolurile?

Cursuri scurte.

Intre alte epidemii, liberatorii ne-au blagoslovit țara si cu o puzderie de "cursuri scurte" și "concentrate", cele m a i multe fără frecvență, menite să creeze rapid noua pătură de conducere a Statului progresist.

"Invătământul de partid", "cursul scurt de istorie", "curs de științe sociale", etc. etc., p r i n corespondență si cu maeștrii de o calitate pe care o cunoaștem, constitue formația cadrelor pe care regimul liberator vrea să-și bazeze menținerea in viitor a stării de fericire și progres pe care a intronat-o.

Pentru c â t mai au de stat, este insă bine ca nu fac programe de cursuri mai lungi!

"Parasutiști" impușcati.

Radio București a anunțat impușcarea a 4 inși: Constantin Saplacan, Wilhelm Spindler, Matias Bonn și Ilie Uuiu, care ar fi fost parașutati de americani pentru acțiuni de spionaj și sabotaj.

Agenția Tass informează că ar mai fi fost si un al 5-lea George Varsan care s'ar fi otravit și care ar fi fost purtătorul de instructiuni ale serviciului de spionaj american.

Musafirii greci.

Aflăm din Nation Roumaine că 3500 de greci care au luptat in trupele comuniste ale lui Markos. s u n t astăzi refugiați la Brăila, unde li s'a găsit de lucru și unde primesc un salariu de 4.000-lei lunar.

Se pare că majoritatea dintre ei ar vrea să se intoarcă in Grecia insă că autoritățile comuniste locale îi impiedecă obligându-i săși prelungească situațiunea de "musafiri".

Ajutor Coreei comuniste.

Din casă in casă continuă cheta pentru a se aduna "bani", "imbrăcăminte" și "alimente", ce urmează a fi trimise de prospera Românie Coreei comuniste.

Se pare insă că in cartierele muncitorestí "Proletarii" români au cam trimis... la plimbare, fără multe menajamente, pe chetatori.

Iarași frăția ruso-română.

In sudul Moldovei ar fi sosit noui contingente de trupe rusești.

Rezultatul imediat a fost inmulțirea jafurilor și violurilor, populația civilă ne mai indrăznind să íasă din case seara.

Slavă Marelui Stalin: Nu?

Și pionierii...

Nouă copii in vârstă de 13-15 ani au fost condamnați de Tribunalul din Timișoara la lo si 15 ani inchisoare. pentru crima de a fi aruncat la o intrunire la care era așteptat si tovarășul Bunaciu, Ministrul adjunct la Afaceri Străine, "bombe" cu hidrogen sulfurat. Care bombe ar fi tăiat "tuziasmul" distinsei adunaturi.

Rezistența eroilor

In regiunea Piatra Neamt s'au dat noui bătălii intre "partizani" si milițiile comuniste intărite cu trupe sovietice.

Si au trecut șapte ani dela "actul istoric".

Acasa mai suntsi oameni liberi

In Paradisul R.P.R. moartea tae brazde adânci si late din viața obiditului popor român. Toate păturile sociale o simt, dar cea mai lovită este pătura intelectuală.

Motivul e simplu. Ni-l arată librăriile din R.P.R., cărțile de școală și toate publicațiile.

Aceasta este patura cea mai conștientă si de drepturile și de naționalitatea și de originea ei. Păcat de moarte in raiul bolșevic. Deci trebue să dispară.

Modurile de a dispare in R.P.R.-ul Anei Pauker sunt diverse. Se dispare ziua de pe stradă; se dispare noaptea din pat; se dispare cu ajutorul inchisorilor; se dispare cu ajutorul proceselor inscenate — unde fiecare se declară vinovat din oficiu —; se dispare in Siberia; se dispare prin sinucidere voită, d a r mai ales fortată; se dispare de viu in crematoriu; și se mai dispare lent, picătură cu picătură, an cu an, zi cu zi, ceas cu ceas, si minut cu minut, prin foame.

Cei mai mulți condamnați la această dispariție sunt intelectualii. Foști ofițeri, avocati, medici, profesori, studenti, invătători, preoți si negustori, toti trebue să dispară. La inceput au fost dați afară din servicii.

Apoi sub invinuirea de "burjui"; au fost dați afară din propriile lor case — fără drept de a lua ceva cu ei. Cartele de alimente — in R.P.R. totul e cartelat — nu primesc decât cei ce lucrează. Ori cum această clasă a fost declarată dusman a poporului, nu are drept nici sa lucreze. (Ce ironie când prin lumea vestică se formează comisii, care stipulează "Drepturile Omului"; printre care in primul loc se află dreptul la muncă!).

Așa, fără hrană, fara casă, fară haine și fără lucru, mii și mii dintre fratii noștri iși duc viața ofilindu-se incet, incet, ca florile. Cu fiecare zi ce trece, cu fiecare ceas, cu fiecare minut, voința lor de a trăi, de a lupta, este tot mai mică.

Cei mai in putere dintre ei au luat calea munților, unde cel puțin iși v â n d mai scump viața. Majoritatea insă mor pe drumurile prăfuite ale sărmanei Românii. Se sting lent cu gândul la o bucată de pâine pe care nimeni nu le-o intinde, așa cum ei odinioară o puneau in orice mână intinsă.

In nopțile târzii, când cocoșul cântă miezul nopții, prin fața ochilor mei trec mii și mii de stafii. Revăd figuri cunoscute, profesori universitari, generali, inalți funcționari, toti slabi, slabi de abia se pot mișca. Ciolanele li se bat unul de altul și sună a sec, pielea le e intinsă pe oase, ochii infundați in fețele galbene lucesc a groază și nebunie. Iar buzele uscate modulează o singură șoaptă stinsă: "mi-e foame!".

Și aceștia sunt cei rămași in libertate!

Frați români din pribegie și mai alès voi ce ați mai răbdat de foame si știti cum doare, nu-i uitati pe acești mucenici ai neamului și mai ales nu uitați vina pentru care au fost condamnați. Faceți-vă datoria de români, care pe unde v'a așezat Dumnezeu. Nu uitați că s'ar mai putea totuși să ramână si unii vii, dintre acești condamnați la moarte lentă și să vă intrebe: 'Dar tu frate, pe acolo unde ai fost, ce ai făcut pentru neamul nostru"?

Dr. Mardarie Popinciuc

IN TIMP SI IN SPATIU

Luna decembrie n'a adus pe plan international evenimente decisive care să dea o coloratură nouă unui an de frământări, negocieri şi transformări încă neîmplinite.

Reţinem tentativele occidentalilor de a aplana conflictele anglo-egiptian, anglo-iranez şi de a câştiga o totală adeziune germană la acţiunea de organizare a apărării Europei libere şi reversul medaliei, manevrele diplomatice ale Moscovei pentru a impiedeca realizarea "apărării comune a "Orientului Mijlociu", paralel cu intensificarea propagandei menită să neutralizeze în Germania actiunea pro-occidentală a dlui Adenauer.

Mentionăm încă, eliberarea Monseniorului Stepinac, loviturile de stat din Siria şi Siam, rascumpărarea libertăţii celor patru aviatori americani judecaţi la Budapesta şi ocuparea locului lăsat vacant de Jugoslavia în "Consiliul de Siguranţă al Natiunilor Unite, de către Grecia — după nouă votări succesive în cursul cărora Marea Britanie, Franţa, şi parte din ţările sud-americane au votat pentru Bielorusia.

Facând un succint bilanţ al evenimentelor din 1951, amintim din finalul discursului pronunţat la 29 decembrie de dl. Acheson în faţa "Organizaţiei Israelite a Veteranilor de Razboi Nordamericani" următorul pasaj: "...activităţile desfăşurate în cursul acestui an dovedesc fără îndoială, că au fost tot atâtea câştiguri cât şi pierderi dar în tot cazul Statele Unite şi lumea liberă se găsesc într'o situaţie mai bună ca acum "un an". D.sa ajunge la această concluzie după ce subliniază proectul organizării armatei europene şi restabilirea Germaniei occidentale pe o poziţie de egalitate în comunitatea universală, restabilirea economică şi posibilul aport defensiv al Turciei şi Greciei, limitarea penetraţiei comuniste în Indochina, Birmania şi Filipine si semnarea tratatelor de alianţă defensivă cu Australia, Nova Zelandă, Filipine şi Japonia, ca activ; iar ca pasiv conflictul anglo-egiptian si anglo-persan care pot fi exploatate de Kremlin.

Noi adăugăm la pasiv: 1) dispariţia deţinerei exclusive a armei atomice; 2) intărirea alarmantă a aviaţiei comuniste punând in pericol (exemplul din Corea) suprematia aeriană a occidentalilor; 3) imposibilitatea de a sdrobi forţele comuniste în Corea, obligând repetarea eforturilor de a se ajunge la un acord pacific pe baza unor concesii bilaterale; 4) descoperirea scandaloasei corupţii din Statele Unite denunţată în termeni impresionanţi de fostul preşedinte Hoover; 5) prin recunoaşterea independenţei Libiei, incurajarea indirectă pe egalitate de argumente a revendicărilor naţionaliste din Africa franceza şi din toată lumea arabă.

Adaugăm însă şi la "activ": 1) revizuirea politicei faţă de Spania — un acord bilateral între U.S.A. şi Spania putând fi un exemplu imitabil-marchează inceputul politicei de realităţi care inlocuieşte pe aceea a rancunelor; 2) accelerarea ritmului înarmărilor; 3) reintoarcerea dlui Churchill la guvern (cu speranţa pe care am notat-o într'o cronică anterioară că va căuta, în apusul unei vieţi, să repare o seamă de erori; 4) Răspândirea convingerii în cercurile dirigente ale marilor democratii că perseverarea intr'o atitudine de ostilitate faţă de grupările naţionaliste — astăzi încă — la caracterul de sinucidere.

Cu aceste adăugiri, suntem de acord cu afirmaţiile dlui Acheson privitoare la lumea libera. Situaţia ei este ceva mai bună ca acum un an. Dar a lumei ocupate?

Şi noi, pe aceasta nu o putem uita.

1 Januarie 1952. R. G.

După încheierea acestei cronici luăm cunoştinţă de senzaţionala şi puţin reconfortantă declaraţie a presedintelui Truman asupra apărărei pasive a Statelor Unite: "Pregătirile de apărare civilă sunt atât de inadecuate în Statele Unite încât un atac atomic contra teritoriului nostru ar putea face să se piardă războiul în primele zile".

Avem însă o explicaţie a insistenţelor americane pentru o inţelegere în Corea.

PENTRU ZIUA DE MAINE

INVATAMINTE DIN EXIL

Ne dăm seama oare fiecare din noi cât de importantă poate fi pentru refacerea Ţării experienţa noastră din exil?

In România, de după furtună nu va fi de realizat numai marea refacere şi restructurare a instituţiilor naţionale şi a întregei vieţi a neamului pe liniile mari, dar vor fi necesare nenumărate refaceri, reorganizări şi reînoiri.

Trebue şi poate fi scos un folos pentru Ţară din nenorocirile cari ne-au făcut să împânzim faţa pământului; un folos care atârnă numai de vrednicia fiecăruia din noi.

Pe vremuri, când se proiecta reforma vreunei instituţii de stat, era obiceiul să se trimită în străinătate o comisie care să studieze instituţiile similare. Oricât ar fi fost însă de harnică această comisie, ea nu putea căpăta în scurtă vreme decât o informaţie formală, de suprafaţă, fără a putea pătrunde în intimitatea vieţii acestor instituţii luate drept model. Astăzi mii de români lucrează de ani de zile în ţări străine. Fiecare trebue să se socotească membru al unei uriaşe "Comisii de Studii pentru Refacerea şi Restructurarea României". Fiecare trebuie să cerceteze cu atenţie, să însemneze cu grijă, să se întrebe în fiecare clipă cum ar putea folosi mâine Ţării, experienţa lui de azi.

Nu ne gândim numai la studiul instituţiilor politice, deşi acestea ar trebui să aibă locul întâi în preocupările noastre. (Nu ştim dacă membrii Comitetelor şi Comitiilor Naţionale, cari dispun de timp, de fonduri şi — se presupune — de pregătirea necesară, au pornit în ţările în cari se află o atentă şi metodică cercetare a instituţiilor naţionale. Nu se vede nici un semn până acum). Fiecare român, acolo unde l-a aruncat soarta, e dator să privească şi cu gândul acasă, instituţia, organizaţia, atelierul în cadrul căruia munceşte şi trăieşte, chibzuind într'una ce lucru nou, ce învăţătură folositoare poate duce cu el când se va întoarce de pe meleagurile străine.

Aici în Argentina de pildă, sunt realizate recent sau în curs de realizare o serie de reforme sociale şi economice din care e mult de învăţat. Le cunoaştem oare bine în spiritul şi în aplicarea lor? Sau ne mulţumim de multe ori cu aprecieri superficiale?

Aceleaşi întrebări se pot pune în toate ţările, pretutindenea fiind lucruri bune şi rele, potrivite pentru România sau nu, din care putem învăţa ce să facem şi chiar ce să nu facem când ne vom întoarce acasă.

Există o metodă care ar putea duce încă de pe acum la adunarea materialului de experienţă umană al Românilor pribegi, la exploatarea în folosul României a nenorocirilor pribegiei: întemeierea unui "Centru de Studii pentru Refacerea şi Restructurarea României", care să concentreze toate experienţele, cât de modeste, ale românilor de pretutindeni, toate semnalările de instituţii şi metode ce par potrivite şi pentru ţara noastră, toate sugestiile pentru aplicarea lor la noi, mâine. Publicându-le pe toate, în întregime sau în rezumat, s'ar crea baza de discuţii sănătoase de care avem atâta nevoie şi s'ar mai uita poate certurile de persoane. Toţi Românii ar colabora bucuros la o asemenea operă, care trebuie neapărat să fie "a tuturor". Nu a unui partid, nu a unui grupuleţ, ci a tuturor Românilor, în folosul întregei Românii.

Ofer ideia acestui centru de concentrare şi coordonare a sugestiilor pentru refacerea şi restructurarea României, oricui îşi simte chemarea să o realizeze şi în special celor cari au mijloacele materiale să o facă.

Iar dacă până în şase luni nimeni nu va porni serios la realizare, o vom face tot noi cei săraci şi oropsiţi. O vom face cu ajutorul tuturor românilor cu drag de ţară sau la nevoie şi singuri, duşmăniţi de cei ce se socotesc coborâţi cu hârzobul din cer, după cum ne va ajuta Dumnezeu... sau dracul îşi va băga şi aici coada.....?!

Grigore Manoilescu

REVISTA PRESEI

VOLTAIRE: Je ne partage pas votre opinion mais je donnerais ma vie pour défendre votre droit de l'exprimer.

Chemarea, Anul 3 № 9.

Foarte substanțiale articole publică dl Pamfil Seicaru despre "Răspunderea Regelui in Actul de la 23 August" si despre atitudinea dlui Gafencu față de aceasta problemă.

Majoritatea presei românesti libere infierează capitularea dela 23 August când ca pe o trădare, când ca pe un act de criminală inconstiență, limitandu-se insă a atribui responsabilitatea funestului act unui pumn de politicieni in fruntea cărora se găsea azi dispărutul Gr. Niculescu-Buzesti. Făcând abstractie de principiul constitutional, al iresponsabilităţii regale, editorialistul "Chemarii" implică pe Majestatea Sa Regele Mihai in mod direct, cu argumente pe care le vrea zdrobitaore.

In ceiace-l priveste pe dl Grigore Gafencu, una dintre puținele speranțe ce mai rămân Românilor liberi, dl Seicaru ezită: dacă sdrobeste și acest idol, cu ce mai rămânem? Deaceia, se mulțumește să-l puie in intârziere: ori se desolidarizeaza de autorii funestului Act, ori va avea de suportat consecințele grave ale identificării cu dânșii.

Cuget Românesc, № 5-6.

Un documentat studiu despre "Românii in exil și lupta anticomunistă" semnează Dem. Gr. Nolla, combătând teza că România actuală ar fi un stat satelit, adică intrat mai mult sau mai putin de bună voie in orbita Sovietelor. Dl N o l l a sustine pe drept că România nu există decât ca stat ocupat de armata roșie, stat lipsit de orice vestigiu de suveranitate si ca atare neresponsabil de actele pe care le comite falsu: guvern dela Bucuresti.

Contribuții semnate de dnii Coatu, Taraoiu, V. Delta, Seitan, Virgil Ionescu si D. Gazdaru.

Libertatea, Anul 1, № 5-6.

Răspunzând dlui Mircea Eliade, editorialistul arată că Generația dela 1922 nu s'a abținut d e l a colaborarea politică dintr'un utopism specific elitelor intelectuale (si numai intelectuale), ci din necesitatea de a purifica Tara de demagogismul partidelor, inainte de a le accepta succesiunea.

Dl. Crisu Axente subliniază un punct de vedere nou și fecund in sanctionarea capitulării dela 23 August. A ne prevala de "armistitiul liber consimțit" ar insemna să acceptăm renunțarea la Basarabia și Bucovina, pe care pomenitul "armistițiul" o consacră in termeni expresi.

Dl. Iasinschi semnează o comemorare a Căpitanului, Alte articole de dnii Posteuca, Ilie Vlad, Fl. Diaconescu și I.D.C. - Coterlan, Uscătescu.

Vestitorul, Anul III, № 22.

Compact, bogat, organul din Austria se detașează ca una dintre cele mai importante, demne și substanțiale publicații ale exilului.

In editorialul "Nationalismul La Rascruce" se indică o solutie plină de curaj si de clarviziune: "răul nu poate fi reparat decât printr'o nouă închegare a frontului european, Printr'o Fixare Activa a Nationalistilor alături de Forțele Occidentului".

Intr'un cursiv plin de pioase gânduri pentru M. S. Regele Mihai, "Vestitorul" subliniază: "In străinătate Regele n'a afișat niciodată fastul unui monarh, prezent la orice manifestări, ci inconjurându-se de o discretie regală, pe care o impun momentele de cruntă suferință prin care trece azi poporul român, a lăsat să strabată până la noi indemnuri de unitate si de pregătire a luptei".

B.I.R.E., Nov. 51.

Buletinul Israelitilor de Rit Elen recidivează in atacurile antilegionare. In precedentul număr ne acuza de propagandă rasistă, in prezentul, insultă pe dl Horia Sima, decretându-l "șeful recunoscut al crimei, al teroarei, al rebeliunei".

Presa legionară, nu numai că nu a atacat niciodată, dar nici măcar nu a ridicat, de trei ani de când apare, n i c i problema grecească, nici pe cea evreiască. Indiferent de opiniile personale pe care le-am avea despre unele minorități ce au conlocuit in România, am considerat că este incportun să le adresăm reproșuri pe care, cu atât munificență, ni le sugerează evenimentele recente din istoria Țării.

Nu avem și așa destule probleme?

Nu credem dezirabil, să se răspundă provocărilor insistente, care de'a un timp ne sunt adresate cu insolentă.

Destin, № 2.

Excelenta revistă de cultură de la Madrid, primită în ultimul moment, va fi recenzată în numărul viitor.

CRONICA LITERARA

„Iti mai aduci aminte Doamnà" de I. N. Manzatti

DESPRE J. N. Manzatti ne este greu să scriem cu obiectivitate. Chiar când nu l-au cunoscut direct, cei mai mulți din generatia noastră au intreținut cu el relații sentimentale: l-au admirat, l-au iubit, s'au dus cu el, prin foc, până la moarte.

Un tineret intreg s'a legănat in ritmul lent al duioselor sale romante, inainte de a fi vibrat și răspuns la chemarea virilă a marșurilor sale politice.

Ori ce s'ar fi intâmplat — si s'a intâmplat că Ion Mânzatu, sincer convertit la democratismul occidental, a părăsit Miscarea Legionară, care i se părea că evoluiaza p r e a incet către idealurile proaspăt descoperite — autorul "Sfintei Tinerete Legionare" va rămânea de-apururi amalgamat cu Garda de Fier.

Apelurile răsboinice ale acestei Marseilleze românesti, răsunătoarele acorduri ale "Imnului Muncitorilor", pe care autorul ne povestea odată cum l-a compus cu ajutorul direct al Căpitanului, solemnele accente ale marsului "Rasbunare" au contribuit la conturarea unei "trăiri" legionare, a unei modalități afective, a unei noi viziuni a lumii.

Si, desigur, de cele mai multe ori cu o forță de sugestiune, cu o putere de răscolire superioare documentelor scrise. In formarea deci a ceiace s'a numit, cu oarecare emfază, "stilul" de viață legionar, contribuția compozitorului de cântece legionare a fost covârșitoare.

In clipele cele mai disperate, in incercările cele mai atroce, sute de legionari și-au oțelit voința in incântarea magică a melodiilor lui Mânzatu. Gratie lor — in inchisori, lagăre, pe frontul regimentelor de exterminare disciplinară — atâția au putut să reziste, grație lor atâtia altii au stiut să moara bărbărbătește, "cu fruntea ca un iezer carpatin".

Iată că la această indeletnicire politico-muzicală, se adaugă de câtiva ani o activitate gaze-

tarească si literară, a carei traiectorie suntem chiemați s'o judecăm azi.

Urmarim de trei ani evoluția literară a dlui Manzatti, asa cum s'a manifestat in numeroasele conferințe si causerii publice, precum si in contribuțiile regulate la ROMANIA, al carei sef redactor e s t e. Mărturisim că preferăm dlui Manzatti literatul, pe acel Ion Mânzatu autentic, neapretat, natural, care explodeaza pasionat in articole politice, care-si deapană firesc si irezistibil, talentul in schițe humoristice.

Unii critici consideră "Autoportretul" si "Povestea adevarată" ca fiind elementul cel mai solid, cel mai durabil al prezentului volum. Ne indoim. "Povestea", pe care doar sobrietatea stilului o salvează de melodramatism, ar fi putut fi scrisă si semnată de orice scriitor, turc, francez sau tătar. Iar "Autoportretul", cu excepția preambulului, impregnat de un fin humor este o personală, o prea personală răfuială a dlui Manzatti cu soarta.

Unde dl Manzatti este insa original si cu totul inimitabil, este in paginile de humor la lectura cărora salvele de ris țîsnesc, la fiecare cotitură de frază.

Bucureștii adolescenții noastre prind corp in evocări fulgurante, estompate de duioșia suvenirului și de nostalgia depărtării. Și de subt cenusa trecutului se desprind, animate de viață nouă figuri de bucuresteni celebri.

Amintirile-s incă un gen literar relativ accesibil (judecând după flora abundentă de "fragmente din trecut" ce invadează publicatiile exilului).

Ceiace-i apartine insă exclusiv autorului nostru, este humorul.

Este, printre Românii exilului, singurul care stie să râdă. Un râs sănătos, plin de omenie si ca atare, stenic.

Unii l-au asemuit lui Caragiale pe humoristul Manzatti. Poate cu intentia de a-l micsora la categoria de epigon. Acesti critici se insală. Ceiace este comun lui Caragiale si lui Manzatti este

materia: mahalaua, provincialismul, in genere semidoctismul daco-român, preţios si pretenţios, şi ca atare (ca si mahalagismul atenienilor lui Aristofan, ca si semidoctismul provincialelor lui Molière) pradă predestinată ridiculizarii.

Calitatea humorului manzattian insă ni se pare esential distinctă. Caragiale biciuia. Poantele lui isi căutau fără milă victimele şi le tintuiau definitiv in panoplia ridicolului. Manzatti râde fără răutate. Săgeţile lui nu sunt mortale, pentrucă nu urmăresc distrugerea. Nu-l leagă de victimele alese dispreţul şi revolta caragialiană, ci simpatia amuzată, cordială.

Caragiale nu a fost niciodată Domnu Goe, nici nu s'a identificat cu Farfuridi sau cu Trahanache. Gâgă este adesea Manzatti, in falsa naivitate cu care priveste lumea inconjurătoare, in credulitatea lui adesea inselată (de Gorilă, de ex.).

Râsul lui Manzatti este gratuit, fără intenţii moralizatoare. Ţâşneşte nu numai dintr'o situatie comică ("Inmormantare la Cernica"), ci din simpla imperechiere insolită intre un substantiv si-un epitet, dintr'o neasteptată adjectivare, sau, pur si simplu, dintr'o ortografie fantezistă.

Manzatti râde ca să râdă. Si dintre meritele lui nu este acesta cel mai mic.

CRITICUS.

De prin lume adunate

Declaraţii grave.

Senatorul republican Wayne Morris a declarat intr'un discurs ţinut la Portland in Oregon, că Statele Unite ar fi pregătite pentru a incepe evacuarea trupelor sale din Corea in primele 24 de ore care ar urma unei intervenţii in luptă a aviaţiei ruse. A declarat i n t r e altele textual: "Nu suntem nici dispuşi nici pregatiţi pentru a purta acum un razboi contra Rusiei pe teritoriul asiatic, deoarece Rusia este stapână pe cerul intregei Asii cum este in aproape intreaga Europă. Fără indoială insă, noi câştigam in putere in fiecare zi şi in curând vom fi in măsură să ne păstrăm terenul". (Din "La Razón").

Manifestări Româneşti.

Se a f l ă sub tipar cartea "I Live Again" in care Domnita Ileana işi publică amintirile ultimilor ani (până in 1949) petrecuţi in Tară.

In capitala Venezuelei compatriotul nostru, pictorul D. Filip a inregistrat un extraordinar succes cu prima sa expozitie de pictură. Sub inaltul patronaj al Ambasadorului Argentinei, vernisajul a fost onorat de cei mai de seamă diplomaţi, academicieni, scriitori, artişti din Caracas.

Schimb de cercetători atomici?

Cititorii noştri işi reamintesc desigur de fuga investigatorului in fizica atomică, Pontecorvo, astăzi in Rusia Sovietică. Iată insă-luăm informaţia din "Daily Express" după declaraţiile unui funcţionar american de la Berlin, colonelul sovietic Fedye Astracrov, distins cu premiul Stalin şi unicul din importanţii colaboratori ai producţiei sovietice in domeniul bombei atomice, ar fi dispărut de vreo şase săptămâni şi s'ar afla in Statele Unite.

Noi "rezistenţi".

"France Soir" publică mărturisirea lui Dimitru Ghica, fost şofeur al "ambasadorului român" din Paris, după ce in Bucureşti f u s e s e şofeurul Anei Pauker, fugit in Noembrie din serviciul comuniştilor şi aşezat sub protecţia poliţiei franceze.

Soţia acestuia, care nu fusese inştiinţată asupra planului de fugă, a rămas sub supravegherea bănuitoare a personalului "ambasadei". Din prudenţă şi de teama unor represalii a declarat acestora ca nu vrea să măi ştie de bărbatul ei şi că singura sa dorinţă este să se intoarcă acasă. Intr'o bună zi, pe nepregătite, escortată de 6 indivizi din "ambasadă" a fost dusă la aeoportul Orly pentru a fi expediată in R.P.R. A avut insă prezenţa de spirit să se atârne de braţul primului poliţist francez pe care l-a văzut, strigând ajutor şi explicând ceeace i s'a intâmplat. Insoţitorii ei au incercat sa spună că este dementă şi că vorbeşte incoherent fiind in plina criză. Poliţia franceză insă a salvat-o din ghiarele cerberilor comunişti.

Oare dintre cei 6 nu va mai alege niciunul libertatea, pentru a scăpa de sigurele represalii ce ii aşteaptă după un astfel de insucces?

SUB CERUL ARGENTINEI

Conferinţe.

La 5 Decembrie dl. Serban Popp a citit, in spaniolă, o conferinţă despre "Dinu Lipatti", oferind apoi auditoriului multumirea de a asculta o serie de excelente discuri cu executii magitrale a l e regretatului dispărut unele din compozitori clasici şi altele din propriile sale opere.

Expozitie.

La 17 Decembrie a avut loc vernisajul expoziţiei domnlui arhitect Coatu in sala "Sociedad Central de Arquitectos".

Apreciatul arhitect a dovedit prin lucrările expuse a fi şi un remarcabil pictor.
Subiecte şi peisagii româneşti si italiene au fost admirate de numeroşii vizitatori ai expoziţiei.

Calendar Ortodox.

"Libertatea" de la Madrid, care se poate cumpăra la librăria "Mesterul Manole" din strada Canning 1358, are ca supliment calendarul ortodox pe 1952

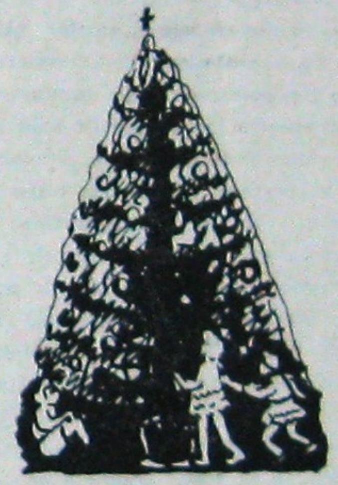
Pomul de Crăciun.

Serbarea de Crăciun organizată la 23 Decembrie 1951, in salonul şi patioul bisericii române din strada Canning, a reunit intre mari şi mici peste trei sute de persoane. Notăm cu profundă satisfacţie că de data aceasta diferentele de opinii politice ale exilaţilor români n'au mai constituit un motiv de abţinere, permiţând gratie concursului material dat de aproape toate grupări l e româneşti, exceptionalul succes al serbării.

Apelul dlui Ion Marchis, al preoţilor doctori I o n D a n şi Gheorghe Rusu ajutaţi de o comisie organizatoare, a intâlnit o adeziune călduroasă pretutindeni.

Toţi copii au putut primi daruri frumoase, la sfârşitul desfăşurării unui bogat program artistic.

După ce au recitat câţiva copii, si-a dat benevolul concurs: domnişoara Filipov, maestrul Georges Boulanger, tenorul Mazilu, baritonul Lipovan si J. N. Manzatti.

Tombola si bufetul aranjate de doamnele şi domnii Marchis, Fleşeriu şi Luca, au contribuit la intreţinerea unei atmosfere de bună dispoziţie şi prietenie, asistenţa profitând de admirabila ospitalitate oferită totdeauna românilor de R.P. Andraos, parohul bisericii, ş i prelungind serbarea până aproape de miezul nopţii.

Grupul dela "Insemnări", sensibil la orice acţiune si gest românesc, prezintă felicitările sale sincere atât organizatorilor cât si tuturor celor ce şi'au dat sub orice formă concursul.

"D E C A N U L"
România, Anul III, № 6-7.

Gazeta dlui Frâncu continuă sa reclame ruptura relatiilor diplomatice intre puterile libere si inexistenta Republica Populara Românească. Este acesta un rezultat in vederea obtinerii caruia Liga si Comiţetul ar trebui sa-si conjuge eforturile.

Semnează articole dnii Stan Ionescu, si Remus Tetu.

Vie si interesantă revista presei. Amuzantă mania dlui Frâncu de a discrimina pe legionari si de a-i etichata pe fiecare in parte. E sigur că nu se inşală?

Suntem informati că o mare librărie din Calle Florida a comandat 100 de exemplare din lucrarea dlui Horia Sima apărută la Paris in editura André Bonne, cu titlul: "La Destinée du Nationalisme". Pretul va fi de $ 25.—

Nota Redactiei. In urma numeroaselor scrisori primite din Europa, satisfacem cererile cititorilor noştri, publicând in româneşte interviewul dat in spaniolă de dl. general P. A. del Valle şi apărut in numărul nostru din Decembrie.

Din aceste motive şi din lipsă de spatiu renuntăm in acest număr la materialul destinat ultimei pagini.

INSEMNARI (Apuntes).
Regr. Propr. Intel. 371931
Redactia: Juncal 3423 Pl. baj. A
Administratia: D. Nicolau Zanartú 762, Dto. 1.

TRADUCEREA INTERVIEWULUI D-lui GENERAL P. A. del VALLE din Infanteria de Marina a Statelor Unite

1. Dvs. domnule General, considerati că actuala situație in care mai mult de o sută de milioane de europeni trăeso sub dictatura comunistă, poate fi baza unei păci durabile?

— Imposibil! Lumea creștină trebue să se trezească și să-și dea seama de faptul ca așa numitul "comunism" este in realitate Anti-Cristul. O pace cu Anti-Cristul nu este nici posibilă si nici de dorit. A ceda, a tempera ori a imblânzi nu sunt decât măsuri care indică o lipsă de vigoare, de credință și de incredere in victoria morală și spirituală și in loc să ne ajute ne fac rău.

2. Pe ce credeti Dvs. că se pot funda speranțele acestor poporre pentru a și recupera libertățile?

— Pentru a își recupera libertățile pierdute, toate popoarele trebue să-și reinvie credința creștină. Aceasta este baza esențială a unei lupte care se va incheia cu infrângerea materialismului prin forțele spirituale ale lui Crist.

3. Credeti că este o datorie morală, care va cântări in istorie, pentru puterile mari de a nu lăsa să se consolideze actuala stare de lucruri?

— Marile puteri au o datorie morală de a lupta pentru libertatea popoarelor oprimate. Dar mai intâiu au datoria de a infrânge in propriile lor țări forțele Anti-Cristului materialist. Dacă nu o vor face isi vor pierde și ele libertățile.

4. Credeti Dvs. sistemele astăzi in vigoare in vechile democrații vor trebui să evolueze sau le considerați inatacabile.

— Eu consider că nu există nici o democrație. Părerea mea este că aceasta a fost o experiență făcută intr'una din cetățile-stat ale Greciei antice in care "demos"-ul avea o influență directă in guvern. Nu cunoso alte guverne in afară de cel al țării mele — Statele Unite ale Americii. Acolo am avut o republică cu o constituție model care funcționează incă in ciuda tuturor sforțărilor dușmanilor ei pentru a o distruge. In principiu, "demos"-ul are influență indirectă asupra guvernului său, prin intermediul reprezentanților săi.

Conceptul republicei noastre a fost și continuă să fie fundamental creștin iar libertățile sale individuale sunt identice preceptelor creștine. Când vom reuși in țara noastră să restaurăm pe deplin preceptele creștine de guvernare, vom avea o atât de mare forță morală și spirituală incât vom isbuti să facem mult mai mult pentru stabilirea unei păci juste și constructive in lume decât putem face cu toți dolarii si cu toate bombele atomice imaginabile.

5. Credeți Dvs. că este convenabil să fie ținute indepărtate ori să se caute colaborarea milioanelor de elemente naționaliste din toate țările europene, care incă de multe ori sunt privite ca ex-ennemies?

— Dimpotrivă. Așa zișii "naționaliști" care astăzi suferă in exil și in temnițe (de ex. decedatul Pétain) trebuesc apropiați cu orice preț, căci ei sunt adevărații patrioți fără de care țările lor nu pot fi recucerite. Ei sunt căpeteniile cari conduc avanguarda creștină impotriva Anti-Cristului materialist ce le-a robit patria sclavizând cetățenii. Acești patrioți au suferit și prin suferință au experimentat o renaștere spirituală pe care aproape niciodată nu o trăesc acei care n'au suferit. Și, repet, valorile spirituale sunt baza libertății creștine ce căutăm să restabilim.

6. In caz de războiu, cum apreciați eficacitatea "colanelor a 5-a" naționaliste și ale unităților ce s'ar putea organiza cu naționaliștii imprăștiați?

— Vorbind ca militar de carieră, ca tehnician, opinia mea este că fără naționaliști va fi imposibil să se stabilească o coloană a 5-a efectivă dincolo de cortina de fier. Cine mai mult decât acești naționaliști ar fi gata să sacrifice totul — chiar și viața dacă e necesar — pentru eliberarea patriilor lor.

7. Sunteți dispus să adresați — prin revista noastră naționalistă, un mesagiu Românilor ?

— Mesagiul mea către Români, aflați in robia Anti-Cristului este: "Áveți credință. Hristos a pătimit pe cruce. Creștinii au fost martirizați in timpul Romanilor. Dumnezeu ne trimite aceste incercări ca să se implinească dumnezeeștile Sale scopuri. Dar Dumnezeu, care și-a sacrificat propiul Fiu pentru noi nu ne va părăsi. Aveți credință si speranță și Dumnezeu vă va intări ca să puteți suporta incercările Sale. Puterile lui Anti-Crist se vor prăbuși in fața spritului creștin nemuritor. Ceasul eliberării voastre se apropie. Aveți credință!".

Artes Graficas PANNONIA Caseros 3348 — OLIVOS

Editura **CARTEA PRIBEGIEI**

CARTI CE VOR APARE IN 1952 :

Domnita Ileana: **Viata Reincepe** (versiunea romaneasca a cartii "I live again") (titlu prov.).
D. C. Amzar: **Romania in Linie Dreapta** (esseuri politice).
Gh. Bumbesti: **Cerul era Putred** (roman).
Al. Busoiceanu: **Breviar de Istoria Literaturii Romane.**
Aron Cotrus: **Printre Oameni in Mers** (poeme).
Virginia Cotrus: **Din Zorile Ramase'n Urma** (povestiri).
Alexandru Francu: **Esseuri Politice** (titlu prov.).
C. V. Gheorghiu: **Ora 25** (orig. in romaneste).
Mircea Eliade: **Amintiri** (titlu provizoriu).
Vintila Horia: **Ucigasul Teofil** (nuvele fantastice)
Toader Ioras: **Cine Canta?** (roman).
Grigore Mainoilescu: **Viata Cuviosului Irimia Valahul.**
J. N. Manzatti: **Schite si Amintiri** (titlu proviz.).
J. N. Manzatti: **Zece Cantece de Inima Albastra** (note muzicale).
Wladimir Petrovici: **Oaspete in Jugoslavia** (marturie).
Ion Protopopescu: **Probleme de Maine in Romania** (titlu provizoriu).
Theodor Scortzescu: **Magie Alba** (provestire).
Pamfil Seicaru: **Portrete** (titlu provizoriu).
Carte de Cetire Pentru Mici si Mari, de Grigore Manoilescu si J. N. Manzatti.
Biografia Culturii Romane, ingrijita de Vintiia Horia. — Patru volume scrise de douazeci si cinci de carturari romani in pribegie.

SUB TIPAR :

Mihail Niculescu: **Amintiri in Uniforma**

Andresa editurii: Grigore Manoilescu, **Valle Hermoso**, Sierras de Córdoba, Argentina.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	[illegible]
Austria	Sch.	0.55	Elveția	Fr.	0.35	Uruguay	[illegible]
Belgia	Fr.	5.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	[illegible]
Brazilia	Cruz.	2.—	Germania	DM	0.25	Venezuela	[illegible]
Chile	[illegible]	[illegible]	Italia	L.	40.—		

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO ·· ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.